

2027.

Z M. Vrbky.

Ej již čas od - cho-du mé - ho s svě - ta to - ho  
na-stal mi chví - le té-to: Jdu do ze-mě, z níž-to vzat sem,  
již nic ne-jsem, než - li po - peř a bľa-to.

Ej již čas odchodu mého  
s světa toho  
nastal mi chvíle této:  
Jdu do země, z nížto vzat sem  
již nic nejsem,  
nežli popeř a bláto.

Cíl Bohem mně vyměřený,  
uložený  
bytu mého zde s vami  
již jest mi zúplna vyšeř,  
ščasně došeř,  
jak ste spatřili sami.

Čas mého zde prebývání,  
putování,  
ten sem já již dokonale:  
Pán Bůh miřý, jenž stvoril mne,  
byř vždy při mne,  
s světa mne již povolale.

Duše má jest v rukú Bořích,  
v věčných zbořích  
kochá se premiřostně.  
Již v nebi s Bohem prebývá,  
a pořívá  
radosti prerokošné,

Tělo s duří rozdělené,  
vám přítomné,  
to vy již pochovejte,  
a na smřř vždy pamatujíc,  
zpomínajíc,  
za mnú se též chystejte.

Tam se po zdejší řalosti  
v té radosti  
spolu zas se zhředáme,  
a v nevýmřuvné jasnosti,  
u věčnosti  
zas sebe uhlřídáme.

A protoř mně toho prejte,  
se radujte,  
že mně z zdejších těžkostí,  
můj Bůh, řaskavě vytrřl,  
k sobě pritrřl  
v nebe do své radosti.

Té, kteréřto již duše má,  
vykoupená  
krví Krista Jeřiše,  
okúří s mnoha svatými,  
zvořenými,  
kde jest anděřská říše.

Bratriřkové, sestry miřé,  
velké, malé,  
s vami se nýni řúčím;  
tatiřka, také mamiřku  
nejmiřejří  
Pánu Bohu porúčím.

Kmotri moji, kmotry miřé.  
velké, malé,  
s vami se nýni řúčím,  
i vás všechny mé přateřy  
v túto chvíli  
Pánu Bohu porúčím.